

Organizational Behavior Management in Sport Studies

Vol. 12(2), (Series 46): 47-60/ 2025

 <https://doi.org/10.30473/fmss.2025.70977.26041>

E-ISSN: 2538-4031 P-ISSN: 2538-4023

ORIGINAL ARTICLE

The Effect of Individual, Organizational, Socio-cultural and Facilities Factors on the Reduction of Complaints of Coaches' Malpractice in Sports Events in Kermanshah

Ali Yari¹, Keivan Shabani Moghadam^{2*}

¹Master's degree, Sports Management Department, Razi University, Kermanshah, Iran

²Associate Professor, Sports Management Department, Razi University, Kermanshah, Iran

***Correspondence:**

Keivan Shabani Moghaddam

Email:

keivanshabani@gmail.com

Received: 18/Apr/2025

Accepted: 30/Aug/2025

Published Online: 01/Sep/2025

How to cite

yari, A. and Shabani Moghadam, K. (2025). The effect of individual, organizational, socio-cultural and facilities factors on the reduction of complaints of coaches' malpractice in sports events in Kermanshah. *Organizational Behavior Management in Sport Studies*, 12(2), 45-55.

ABSTRACT

Background and Purpose: Sports are inherently accompanied by risks and injuries, regardless of whether they are practiced at a professional or recreational level. Coaches, as the primary supervisors of training and competition, carry legal and ethical responsibilities to minimize risks and safeguard athletes. However, in many contexts, including Iranian sports clubs, there is limited awareness of legal responsibilities, organizational protocols, and preventive strategies, which often results in complaints against coaches for negligence in sports incidents. Prior studies have indicated the significance of individual competence, organizational frameworks, social-cultural influences, and infrastructural resources in reducing such complaints. Yet, comprehensive research integrating these factors in a localized context remains scarce. The present study addresses this gap by examining the impact of individual, organizational, socio-cultural, and infrastructural factors on reducing complaints against coaches in the sports sector of Kermanshah. The findings aim to enhance preventive measures, inform policy development, and promote safer and more responsible sports environments.

Methodology: This research employed an applied and descriptive-correlational design. The study population consisted of all active sports coaches in Kermanshah (N = 550). Using the Morgan sampling table, 225 participants were selected through simple random sampling to ensure representativeness. Data collection was conducted via a researcher-designed questionnaire comprising 36 items rated on a five-point Likert scale (1 = strongly disagree, 5 = strongly agree). The instrument was structured to assess four independent variables—individual, organizational, socio-cultural, and infrastructural (facilities)—and one dependent variable: reduction of complaints related to coaches' negligence. To establish content validity, the questionnaire was reviewed by 10 academic experts in sports management, and their feedback was integrated into the final version. Reliability testing was performed using Cronbach's alpha on a pilot sample of 30 coaches, yielding an overall reliability coefficient of 0.76, confirming acceptable internal consistency. For descriptive statistics, measures of frequency, percentage, mean, and standard deviation were

calculated. Inferential analysis involved correlation tests to examine relationships among variables and structural equation modeling (SEM) using LISREL 3 to test causal paths. SPSS 22 was also used for preliminary data processing. Model fit was assessed with indices such as chi-square/df, RMSEA, and comparative fit indices, all of which indicated acceptable model adequacy. Demographically, 66.7% of participants were male, and 63.6% held a master's degree. Coaching experience ranged from 5 to over 20 years, with most coaches (34.2%) reporting 5–10 years of experience. These demographics provided sufficient variability to evaluate the influence of professional background on the study's variables.

Results: Descriptive analysis revealed that mean scores for all variables exceeded the neutral midpoint of 3, suggesting that respondents generally agreed with statements about the importance of individual, organizational, socio-cultural, and infrastructural factors in reducing negligence-related complaints.

Correlation analysis indicated significant positive associations between each independent variable and the reduction of complaints. Specifically:

- Individual factors ($r = 0.44$, $p < .01$) were positively associated with reduced complaints.
- Organizational factors ($r = 0.43$, $p < .01$) showed a significant positive relationship.
- Socio-cultural factors ($r = 0.35$, $p < .01$) were moderately associated.
- Facilities and resources ($r = 0.51$, $p < .01$) demonstrated the strongest correlation.

SEM results confirmed the hypothesized model. Path coefficients showed significant direct effects of all four factors:

- Individual factors → Reduction of complaints ($\beta = 0.81$, $t = 8.18$).
- Organizational factors → Reduction of complaints ($\beta = 0.82$, $t = 8.36$).
- Facilities → Reduction of complaints ($\beta = 0.86$, $t = 8.57$).
- Socio-cultural factors → Reduction of complaints ($\beta = 0.83$, $t = 8.14$).

Among these, facilities and resources exerted the most substantial influence, highlighting the critical role of safe infrastructure, equipment quality, and availability of protective measures in preventing injuries and subsequent legal disputes. Organizational and individual factors were also strong predictors, underscoring the importance of clear regulations, legal literacy, and coaches' personal competencies. Although socio-cultural factors exhibited slightly weaker effects, they still significantly contributed to reducing conflict by shaping expectations, fostering supportive family-coach relationships, and enhancing societal awareness.

Goodness-of-fit indices confirmed model adequacy: $\chi^2/df = 2.6 (<3)$, RMSEA = 0.02 (<0.08), indicating robust structural validity.

In summary, the results demonstrate that reducing complaints against coaches requires a multidimensional approach. While individual and organizational factors are essential for immediate preventive practices, infrastructural improvements and socio-cultural alignment provide sustainable,

long-term solutions to mitigate risks and foster trust between athletes, families, and sports institutions.

Discussion: The findings underscore the complex interplay of personal, organizational, cultural, and infrastructural factors in mitigating legal complaints against coaches. The prominence of infrastructural factors suggests that even the most competent coaches cannot fully prevent complaints without adequate facilities and safety measures. However, organizational policies, such as legal training, safety protocols, and supervisory frameworks, remain vital in reinforcing accountability. Individual competencies—including professional expertise and legal literacy—are equally crucial, as coaches' direct behaviors strongly shape injury prevention outcomes. Socio-cultural factors, though less pronounced, emphasize the importance of supportive community values, parental understanding, and awareness campaigns that temper unrealistic expectations and promote tolerance when accidents occur. Collectively, these findings highlight the need for integrated strategies involving government agencies, sports federations, clubs, and families to cultivate safer environments and minimize legal disputes. Future research should expand to diverse regions and sports disciplines to generalize findings and refine targeted interventions.

KEYWORDS

Complaints, Malpractice, Sports Coaches, Sports Accidents.

Copyright © 2025 The Authors. Published by Payame Noor University.

This is an open access article under the CC BY (<http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

<https://fmss.journals.pnu.ac.ir/>

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

«مقاله پژوهشی»

تأثیر عوامل فردی، سازمانی، اجتماعی-فرهنگی و عامل امکانات بر کاهش شکایت از قصور مربیان در حوادث ورزشی شهر کرمانشاه

علی یاری^۱، کیوان شعبانی مقدم^{۲*}

چکیده

هدف از پژوهش حاضر بررسی تأثیر عوامل فردی، سازمانی، اجتماعی-فرهنگی و عامل امکانات بر کاهش شکایت از قصور مربیان در حوادث ورزشی شهر کرمانشاه بود. روش تحقیق توصیفی-همبستگی می‌باشد که به روش میدانی انجام گرفت. جامعه آماری پژوهش را کلیه مربیان ورزشی شهر کرمانشاه به تعداد ۵۵۰ نفر تشکیل دادند. حجم نمونه با استفاده از جدول نمونه‌گیری مورگان و کرجسی ۲۲۵ نفر انتخاب شدند که شیوه نمونه‌گیری تصادفی ساده استفاده شد. ابزار مورد استفاده در پژوهش شامل پرسشنامه محقق ساخته بود که روایی صوری و محتوایی پرسشنامه به تأیید ۱۰ تن از متخصصین رسید و پایایی آن در یک آزمون مقدماتی با ۳۰ آزمودنی با آلفای کرونباخ برای پرسشنامه (۰/۷۶) محاسبه شد. برای تجزیه و تحلیل داده‌ها در بخش آمار توصیفی از میانگین و انحراف معیار به وسیله نرم‌افزار SPSS نسخه ۲۲ و در بخش آمار استنباطی جهت ارزیابی روابط علی بین متغیرها از مدل معادلات ساختاری با استفاده از نرم‌افزار LISREL نسخه ۳ استفاده شد. یافته‌ها نشان داد که عوامل فردی، سازمانی، اجتماعی-فرهنگی و عامل امکانات بر کاهش شکایت از مربیان تأثیرگذار بوده و ارتباط مثبت و معنی‌داری وجود دارد با توجه به نتایج به‌دست‌آمده سیاست‌گذاران حوزه ورزش می‌توانند اقدامات اصلی خود به‌منظور کاهش شکایت از قصور مربیان در حوادث ورزشی را به ترتیب بر عوامل فردی، سازمانی، اجتماعی-فرهنگی و عامل امکانات متمرکز کنند.

واژه‌های کلیدی

شکایت، قصور، مربیان ورزشی، حوادث ورزشی.

۱ کارشناس ارشد، گروه مدیریت ورزشی، دانشگاه رازی، کرمانشاه، ایران.
۲ دانشیار، گروه مدیریت ورزشی، دانشگاه رازی، کرمانشاه، ایران.
نویسنده مسئول: کیوان شعبانی مقدم
رایانامه:

keivanshabani@gmail.com

تاریخ دریافت: ۱۴۰۴/۰۱/۲۹

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۴/۰۶/۰۸

تاریخ انتشار: ۱۴۰۴/۰۶/۱۰

استناد به این مقاله:

یاری، علی و شعبانی مقدم، کیوان . (۱۴۰۴). تأثیر عوامل فردی، سازمانی، اجتماعی-فرهنگی و عامل امکانات بر کاهش شکایت از قصور مربیان در حوادث ورزشی شهر کرمانشاه، مطالعات مدیریت رفتار سازمانی در ورزش. ۱۲(۲)، ۴۷-۶۰.

مقدمه

ورزش یک مسئله اجتماعی - فرهنگی است که پیوندی بسیار محکمی با ساختار و نهادهای اجتماعی دارد. امروزه ورزش به پدیده‌ای مبدل شده است که اهمیت آن بر هیچ کس پوشیده نیست و تقریباً بخش بزرگی از مردم به شیوه‌های گوناگون با آن سروکار دارند، نکته‌ای که در این خصوص دارای اهمیت است این‌که ورزش کردن چه در سطح حرفه‌ای و چه در سطح غیرحرفه‌ای جدای از خطرات و آسیب‌ها نمی‌باشد، به همین دلیل است که حتی اگر برخی از ورزش‌های تماسی خطر آسیب ذاتی را به همراه داشته باشند، (۲) اکثر افراد در هنگام ثبت‌نام برای ورزش به انجام این خطر آگاه هستند؛ اما چه اتفاقی می‌افتد وقتی این آسیب‌ها، به مشکلی خطرناک تبدیل شوند؟ چه می‌شد اگر از آن آسیب ورزشی به‌طور معقولی جلوگیری کرد؟ قطعاً هیچ کس وجود ندارد که آسیب را برای خویش و یا حتی دیگران بخواهد اما هنگامی که چنین شد، مهم است که از حقوق فرد در مطالبه زیان وارد شده برای صدماتی که متحمل شده آگاه باشیم (۷). فعالیت‌های ورزشی و مسابقات در همه‌ی اماکن و فضاهای ورزشی از آسیب‌ها و حوادث پیش‌بینی‌ناپذیر مصون نیستند (۳). بررسی سابقه ورزشکاران نخبه نشان می‌دهد که بیش از ۹۴ درصد آنان به شکل‌های مختلف انواع صدمات و آسیب‌های ورزشی را تجربه کرده‌اند. بسیاری از آسیب‌های ورزشی بر اثر عدم پیش‌بینی تمهیدات لازم و قانونی در برگزاری مسابقات ورزشی، جلسات تمرین، نقص در سیستم‌های ایمنی و بهداشتی یا عواملی از این دست ایجاد می‌شود که در نهایت یک فرد را علاوه بر صدمات بدنی و حتی نقص عضو، مشمول صرف هزینه‌های هنگفت پزشکی می‌کند. بی‌شک حضور در میدان‌های ورزشی با آسیب‌های گوناگونی همراه است، ولی آشنایی بیشتر با علل و سازوکارهای بروز آسیب در همه ورزشکاران، به‌خصوص ورزشکاران جوان به دلیل ویژگی‌های جسمانی، حرکتی و روانی، به‌عنوان یک ضرورت در محافل پزشکی ورزشی مطرح است (۱۰). ناآگاهی ورزشکاران و مربیان و عدم برنامه‌ریزی دقیق برای

پیشگیری از آسیب‌های ورزشی سبب شده است تا برخی ورزشکاران زنده به دلیل مصدوم شدن از ورزش کناره‌گیری کنند یا به دلیل ترس و نگرانی از مصدومیت مجدد، نتوانند با انگیزه و رغبت مناسبی در صحنه رقابت‌های ورزشی حاضر شوند، دستیابی به علل و عوامل بروز آسیب‌های ورزشی، به‌منظور کاهش و حذف آن‌ها، از اهداف متخصصان و مربیان ورزشی است (۵). درک عوامل خطر آسیب و تأثیر متقابل آن‌ها یک مؤلفه کلیدی برای پیشگیری از آسیب‌های آینده در ورزش است (۱۲). تحقیقات فراوانی برای شناسایی عوامل خطر آسیب انجام شده است. با این حال، آسیب‌های ورزشی نتیجه تعاملات پیچیده عوامل خطر متعدد و رویدادهای تحریک‌کننده است که یک شناسایی جامع را از عوامل مؤثر را ضروری می‌کند و می‌بایست رویدادهایی را که منجر به وضعیت آسیب می‌شوند در نظر گرفته شود (۱۶). با توجه به تعاملات زیاد بین عوامل خطر درونی و بیرونی و همچنین ماهیت گاهی اوقات بسیار غیرقابل‌پیش‌بینی آن‌ها (مثلاً تماس با بازیکن دیگر)، توانایی پیش‌بینی وقوع یک رویداد آسیب تحریک‌کننده چالش‌برانگیز است. بنابراین، مدل‌سازی پیش‌بینی‌کننده نه تنها باید بر پیش‌بینی وقوع یک آسیب تمرکز کند، بلکه باید سعی کند خطر آسیب را در سطح فردی شناسایی کند و مداخلاتی را برای کاهش سطح خطر اجرا کند. به‌منظور برنامه‌ریزی مداخله پیشگیرانه مؤثر، مهم است که شناخت صحیحی از هر دو عامل خطر به دست آید (۲۱). میدان‌ها ورزشی مکان‌هایی هستند که به‌طور معمول با صدمات، آسیب‌ها و حوادث آمیخته شده‌اند و با وجود پیش‌بینی‌ها و تدابیر اندیشیده شده از سوی مدیران این مکان‌ها، اتفاقات خواسته و ناخواسته بسیاری در تمرینات، مسابقات و کلاس‌های آموزشی به وقوع می‌پیوندد (۶). به همین علت تمامی افراد شاغل و افراد فعال در ورزش و خانواده‌های آن‌ها باید در گام اول ورود به عرصه‌های ورزشی، بپذیرند که احتمال بروز خطر، آسیب یا سانحه در این میدان‌ها و مکان‌ها وجود دارد و پس از آن پا به عرصه فعالیت در ورزش بگذارند. همه مدیران، مربیان و متصدیان مجموعه‌ها و رویدادهای ورزشی در برابر کنترل، پیشگیری و ممانعت از

غیرقابل اجتناب است، ضرورت اطلاع از قواعد حقوقی به منظور اتخاذ تدابیر لازم برای جلوگیری از وقوع حادثه و یا براءت از مسئولیت در صورت تحقق آن، برای همه اهالی ورزش به نحو ملموسی احساس می‌شود (۲۲). سالانه پرونده‌های بسیاری مبنی بر شکایت ورزشکاران از مربیان و معلمان ورزشی روانه دادگاه می‌شود (۱۲)؛ بنابراین مربیان ورزشی هرگز نبایستی به هیچ بهانه‌ای جلسه تمرین را ترک کنند و در صورت اضطراب و ترک ضروری محل باید تمرین را تعطیل یا جانشینی (کمک مربی) واجد شرایط را به جای خود انتخاب نمایند؛ زیرا در صورت عدم کنترل و نظارت آن‌ها اگر حادثه‌ای رخ دهد مقصر شناخته می‌شوند و ابعاد حقوقی گریبان گیر آن‌ها می‌گردد. با توجه به این روند معلمان تربیت‌بدنی با کسب و به‌روزرسانی سواد حقوقی مرتبط با ورزش خود می‌توانند تا حد فراوانی از خطرهای هزینه‌های سنگین حوادث و دادخواهی‌های ورزشی به دور باشند؛ بنابراین ضروری است مربیان ورزشی بسترهای خطرهای بالقوه را شناسایی و طبقه‌بندی کنند و به‌منظور مواجهه و پیشگیری از بروز حوادث اقدام‌های کافی و مناسب انجام دهند (۱۵).

پیرامون آسیب‌های ورزشی و مسئولیت‌های قانونی مربیان مطالعات زیادی انجام شده است، کریم نیا و همکاران (۱۴۰۱) در مطالعه خود به این نتیجه رسیدند که گسترش غیرمنطقی قواعد آیین‌نامه‌ای بر ورزش کشورمان و خلأ نسبی قانون مجازات اسلامی در این زمینه منجر به نقض اصل قانونی بودن جرم و مجازات شده است (۱۷)، همتی و همکاران (۱۴۰۱) در مطالعه خود به این نتیجه رسیدند که آموزش و استفاده از روش‌های مقابله‌ای مناسب برای ارتقای مهارت‌های رویارویی با استرس، منجر به مدیریت بهتر استرس و کاهش بروز آسیب‌های ورزشی و شدت آن‌ها در ورزشکاران می‌شود (۱۴)، اندرسون^۱ و همکاران (۲۰۲۲) در مطالعه خود به این نتیجه رسیدند که آگاهی مربیان از آسیب ورزشی نقش بسزایی در نظارت بر بازیکنان نوجوان آسیب‌دیده اتحادیه راگی دارد (۱)، پیکه و اسکات^۲ (۲۰۱۴)

بروز حوادث و اتفاقات در ورزش مسئول بوده و موظف هستند محیطی امن و عاری از هرگونه خطر و پیش‌آمدی را ایجاد نمایند که در آن همگان بتوانند به‌دوراز صدمات و آسیب‌های احتمالی، به فعالیت‌های ورزشی بپردازند (۱۶). با تکامل و حرفه‌ای شدن ورزش، تجاری‌سازی رویدادهای ورزشی و با ظهور رشته‌های ورزشی جدید قوانین و مقررات مربوط به ورزش بیشتر سازمان‌دهی و بین‌المللی می‌شوند؛ از این رو بالا بردن آگاهی متصدیان، مربیان و مدیران ورزشی در مورد وظایف و مسئولیت‌های حقوقی و قانونی خود بیش‌ازپیش بیشتر احساس می‌شود (۱۵)؛ اما این پایان کار نیست، مربیان ورزشی به لحاظ وظیفه‌خیز و پرمسئولیت پرورش و تربیت ورزشکاران دائماً در معرض استرس، تنش و خطرات گوناگون قرار دارند. صدمات و لطمات جسمی و روانی به ورزشکاران غیرحرفه‌ای به‌ویژه در ورزش‌هایی که با درگیری فیزیکی شدید توأم هستند؛ مانند ووشو، کشتی، بوکس، کاراته، تکواندو، بیس‌بال و... منجر گردیده، اهمیت نقش مربیان ورزشی در کاهش و یا فقدان این‌گونه خسارات اعم از جسمی و روانی بیش از گذشته به چشم آید (۲۸). برخی از این صدمات در رقابت‌های ورزشی خشن، طبیعی بوده و مطابق نظر اکثریت قریب به اتفاق کارشناسان ورزش و حتی حقوق‌دانان جزئی از این‌گونه ورزش‌ها محسوب می‌شوند؛ لذا اثبات تقصیر مربیان ورزشی به دلیل بی‌احتیاطی، قصور و... در مراجع ذی‌صلاح پیش‌بینی شده و در قوانین و مقررات به موضوعی میسر نمی‌باشد و یا به‌سختی قابل اثبات هستند و از این حیث می‌توان گفت در مراجع قضایی مربوطه قابل پیگرد نمی‌باشند. به همین دلیل همین موضوع "مسئولیت مربیان ورزشی" و قلمرو آن از سوی برخی از علمای حقوق و حتی تعدادی از فقه‌ها مورد بحث و بررسی واقع و به اعلام نظر در این خصوص مبادرت کرده‌اند و ضمن بیان مصادیقی از این‌گونه موارد اظهار داشته‌اند که در صورت قصور مربیان ورزشی در تعلیم و تربیت فراگیران نباید در ایجاد مسئولیت آنان تردید نمود. از آنجا که حادثه و ورزش اصولاً تفکیک‌ناپذیر و

روش‌شناسی پژوهش

این پژوهش از نظر هدف کاربردی بوده و برحسب روش گردآوری داده‌ها از نوع توصیفی-همبستگی است. در پژوهش حاضر سطح تحلیل فرد است و جامعه آماری تحقیق کلیه مربیان ورزشی شاغلی در شهر کرمانشاه به تعداد ۵۵۰ نفر بودند. با توجه به بالا بودن تعداد جامعه آماری تعداد نمونه با توجه به جدول مورگان به تعداد ۲۲۵ نفر به شیوه‌ی تصادفی ساده انتخاب شدند. در بخش ابزار جمع‌آوری اطلاعات، با توجه به هدف تحقیق، برای گردآوری اطلاعات از پرسشنامه محقق ساخته با ۳۶ گویه با طیف پنج گزینه‌ای لیکرت استفاده گردیده که شامل کاملاً مخالفم، مخالف، نظری ندارم، موافق و کاملاً موافقم بوده و به ترتیب نمره‌ی (۱ کاملاً مخالفم و ۵ کاملاً موافقم) برای آن‌ها در نظر گرفته شده است. برای اطمینان از روایی پرسشنامه، از نظرات ۱۰ تن از اساتید صاحب‌نظر در زمینه مدیریت ورزشی استفاده شد و نظرات آنان در پرسشنامه نهایی لحاظ گردید. همچنین برای اطمینان از پایایی پرسشنامه ۳۰ نسخه آن در مطالعه مقدماتی بر روی نمونه به‌طور کاملاً تصادفی توزیع شد و برای ضریب پایایی از آلفای کرونباخ استفاده شد که ضریب پایایی درونی برای پرسشنامه تحقیق (۰/۷۶) به دست آمد. این نتیجه نشان‌دهنده پایایی مطلوب پرسشنامه برای جمع‌آوری اطلاعات مرتبط با پژوهش بود. به‌منظور توصیف دقیق ویژگی‌های جامعه آماری در بخش آمار توصیفی از میانگین، انحراف معیار و ... به‌وسیله‌ی نرم‌افزار SPSS نسخه ۲۲ و در بخش آمار استنباطی جهت ارزیابی روابط علی بین متغیرها از مدل معادلات ساختاری با استفاده از نرم‌افزار لیزرل نسخه ۳ بهره گرفته شد.

یافته‌های پژوهش

در جداول زیر فراوانی و درصد اطلاعات مربوط به متغیرهای جمعیت شناختی نمونه‌ها آمده است.

در نتایج تحقیق خود به ارتباط بین نقض حقوق و مشکلاتی مانند ورزشکارانی که باوجود درد بازی می‌کنند و یا ورزشکارانی که بدون بهبودی کامل به بازی برمی‌گردند اشاره کردند (۲۴)؛ اما باوجود مطالعات اخیر در حوزه آسیب‌های ورزشی و مسئولیت‌های قانونی مربیان هنوز حجم کمی از کارهای تحقیقاتی متمرکز بر این حوزه وجود داشته و شکاف تحقیقاتی در ادبیات این حوزه قابل‌مشاهده است. بررسی نشان می‌دهد اطلاعات مربیان ورزش در مورد معیار صلاحیت‌های قانونی در این زمینه اندک است. از این‌رو وظایفی که مربیان ورزشی در قبال ورزشکاران خود دارند، مسئولیت‌های زیادی را در صورت کوچک‌ترین تقصیری از جانب آن‌ها، دامن‌گیرشان خواهد نمود. صدمات و لطمات روحی و جسمی ورزشکاران تازه‌کار و حرفه‌ای، به‌ویژه در ورزش‌های خشن مانند ووشو، بوکس، کشتی و تکواندو که متضمن درگیری‌های فیزیکی و مستمر ورزشکاران است، موجب گردیده است که بر نقش مربیان ورزشی به‌عنوان عاملی بسیار مهم و تأثیرگذار در پیشگیری از حوادث قابل پیش‌بینی تأکید فراوانی گردد؛ مرور جامع مطالعات صورت گرفته در حوزه در این حوزه حاکی از آن است که شناخت چگونگی تأثیر عواملی چون عوامل فردی، سازمانی، اجتماعی-فرهنگی و عامل امکانات بر کاهش شکایت از قصور مربیان در حوادث ورزشی در آگاهی بخشی به مربیان ورزشی و ورزشکاران و همچنین افزایش آگاهی حقوقی آنان و کاهش تخلفات مربیان در راستای جلوگیری از حوادث در باشگاه‌های ورزشی، بسیار تأثیرگذار باشد؛ از سویی کلی‌گویی پژوهش‌های انجام‌شده در این زمینه و درنهایت عدم وجود پژوهشی جامع با این عنوان، پژوهشگر را بر آن داشت تا با کسب دانش کافی در زمینه فوق و استفاده از دانش و تجربیات مشاوران دانشگاهی و مربیان ورزشی، تأثیر عوامل فردی، سازمانی و اجتماعی-فرهنگی بر کاهش شکایت از قصور مربیان در حوادث ورزشی را مورد کنکاش قرار دهد و در پی پاسخ به این سؤال کلیدی برآیم که تأثیر عوامل فردی، سازمانی، اجتماعی-فرهنگی و عامل امکانات بر کاهش شکایت از قصور مربیان در حوادث ورزشی شهر کرمانشاه چگونه است؟

جدول ۱. جدول فراوانی جمعیت شناختی نمونه‌های پژوهش

متغیر	گویه	فراوانی	فراوانی درصد
جنسیت	زن	۷۵	۳۳/۳
	مرد	۱۵۰	۶۶/۷
	کل	۲۲۵	۱۰۰٪
تحصیلات	لیسانس	۶۲	۲۷/۶
	ارشد	۱۴۳	۶۳/۶
	دکتری	۲۰	۸/۹
	کل	۲۲۵	۱۰۰٪
سابقه مربیگری	۵ تا ۱۰ سال	۷۷	۳۴/۲
	۱۱ تا ۱۵ سال	۶۶	۲۹/۳
	۱۶ تا ۲۰ سال	۳۷	۱۶/۴
	بالا ۲۰ سال	۴۵	۲۰٪
	کل	۲۲۵	۱۰۰٪

و کم‌ترین میزان سابقه مربیگری نمونه‌ها مربوط به سابقه ۱۶ تا ۲۰ سال با درصد فراوانی ۱۶/۴ درصد است. واضح است که از داده‌های خام به‌تنهایی نمی‌توان اطلاعات اساسی کسب کرد و باید تا حد توان آن‌ها را به‌وسیله‌ی شاخص‌ها خلاصه نمود. در این بخش به توصیف سؤالات و متغیرهای اصلی تحقیق پرداخته می‌شود. جدول ۲ شاخصه‌ای توصیفی سؤالات پرسشنامه را نشان می‌دهد.

همان‌طور که نتایج جدول نشان می‌دهد بیش‌ترین میزان فراوانی نمونه‌های تحقیق مربوط به مردان با درصد فراوانی ۶۶/۷ درصد است. بیش‌ترین میزان تحصیلات نمونه‌های تحقیق مربوط به مدرک تحصیلی کارشناسی ارشد با درصد فراوانی ۶۳/۶ درصد است و کم‌ترین فراوانی تحصیلات مربوط به دکتری با درصد فراوانی ۸/۹ درصد است. بیش‌ترین میزان سابقه مربیگری نمونه‌های تحقیق مربوط به ۵ تا ۱۰ سال با درصد فراوانی ۳۴/۲ درصد است

جدول ۲. شاخصه‌ای توصیفی متغیرهای پژوهش

متغیرها	نمونه	میانگین	انحراف استاندارد	بیشترین	کمترین
فردی	۲۲۵	۳/۵۸	۰/۴۹	۴/۶۳	۱/۳۱
سازمانی	۲۲۵	۳/۸۶	۰/۰۴	۴/۵۸	۱/۲۳
امکانات	۲۲۵	۳/۹۱	۰/۸۷	۴/۶۶	۱/۲۳
فرهنگی - اجتماعی	۲۲۵	۳/۹۴	۰/۳۴	۴/۳۳	۱/۲۶
کاهش شکایت قصور مربیان	۲۲۵	۳/۶۲	۰/۸۶	۵	۱/۳۰

نزدیک شود، رابطه ضعیف دو متغیر را نشان می‌دهد و هر چه قدر مطلق همبستگی بین دو متغیر به یک نزدیک‌تر شود، حکایت از رابطه قوی بین آن دو متغیر را دارد. جدول (۳) ماتریس همبستگی را نشان می‌دهد.

میانگین تمامی گویه‌های پرسشنامه بیشتر از ۳ به‌دست‌آمده است. لذا می‌توان نتیجه گرفت که میل افراد به انتخاب گزینه‌های بالایی (موافقم و کاملاً موافقم) بیشتر از سایر گزینه‌ها بوده است. قبل از رسیدن به مرحله تحلیل مدل و مدل‌سازی معادلات ساختاری لازم است تا میزان و جهت ارتباط بین متغیرها مشخص شود. قدر مطلق ضریب همبستگی بین صفر و یک تغییر می‌کند و هرچه به صفر

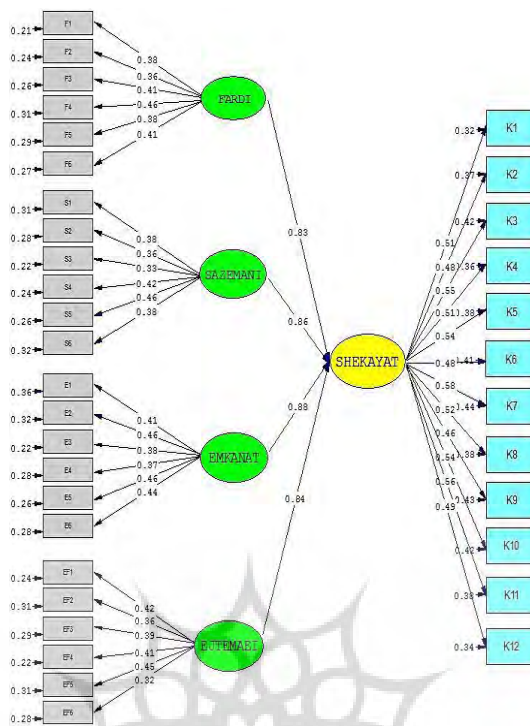
جدول ۳. شاخصه‌ای همبستگی بین متغیرهای پژوهش

متغیرها	فردی	سازمانی	فرهنگی - اجتماعی	امکانات	کاهش شکایت قصور مربیان
فردی	۱				
سازمانی	۰/۱۹	۱			
فرهنگی - اجتماعی	۰/۱۱	۰/۲۲	۱		
امکانات	۰/۱۰	۰/۳۱	۰/۱۸	۱	
کاهش شکایت قصور مربیان	۰/۴۴**	۰/۴۳**	۰/۳۵**	۰/۵۱**	۱

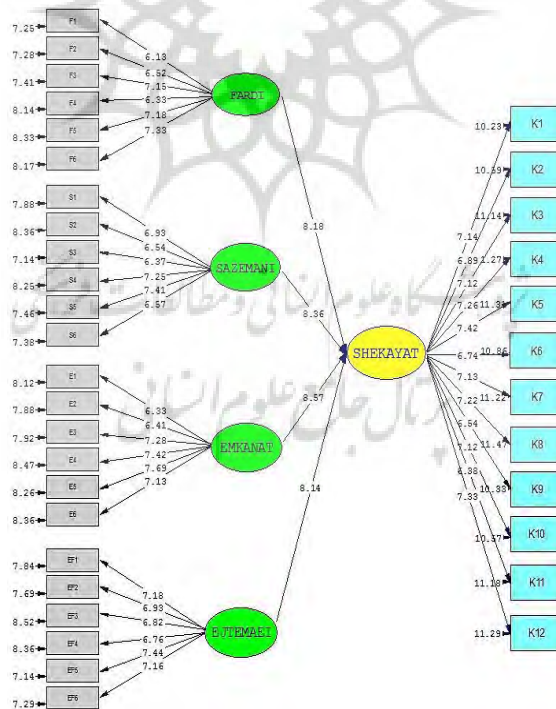
ساختاری صورت گرفت. یافته‌های حاصل از این تحلیل، مؤید نتایج و یافته‌های حاصل از تحلیل مسیر در مدل ساختاری مربوط به فرضیه‌های پژوهش را نشان می‌دهد. در خروجی نرم‌افزار از تخمین‌های استاندارد (شکل ۱) و در حالت معناداری (شکل ۲) مشاهده می‌شود.

چنانچه در جدول ۳ مشاهده می‌شود، ضریب همبستگی بین متغیر عوامل فردی با کاهش شکایت قصور مربیان مثبت و معنی‌دار می‌باشد و شدت این همبستگی ۰/۴۴ است. همچنین ضریب همبستگی بین متغیر عوامل سازمانی با کاهش شکایت قصور مربیان به میزان ضریب ۰/۴۳ مثبت و معنی‌دار می‌باشد. عوامل فرهنگی - اجتماعی با کاهش شکایت قصور مربیان نیز مثبت و معنی‌دار است و شدت این همبستگی برابر ۰/۳۵ است و در نهایت ضریب همبستگی بین متغیر امکانات با کاهش شکایت قصور مربیان مثبت و معنی‌دار می‌باشد و شدت این همبستگی ۰/۵۱ است. بیشترین

ضریب همبستگی بین عامل امکانات با کاهش شکایت قصور مربیان می‌باشد. به منظور شناخت هر چه بهتر روابط علی و نحوه تأثیرگذاری چهار متغیر عوامل فردی، سازمانی، فرهنگی - اجتماعی و عامل امکانات بر پیامد احتمالی (کاهش شکایت قصور مربیان) آن‌ها مدل مسیر با استفاده از مدل معادلات

شکل ۱. خروجی نرم افزار بر اساس ضرایب استاندارد

شکل ۲. خروجی نرم افزار بر اساس ضرایب t

جدول ۴. ضرایب تأثیر متغیرهای مکنون

نتیجه	t-value	r2	ضریب استاندارد (r)	
تائید	۸/۱۸	۰/۸۳	۰/۸۱	فردی ← کاهش شکایات
تائید	۸/۳۶	۰/۸۶	۰/۸۲	سازمانی ← کاهش شکایات
تائید	۸/۵۷	۰/۸۸	۰/۸۶	امکانات ← کاهش شکایات
تائید	۸/۱۴	۰/۸۴	۰/۸۳	اجتماعی - فرهنگی ← کاهش شکایات

امکان وقوع آن‌ها هست باشند تا اولاً بتوانند در رابطه با بروز حوادث در یک جلسه تمرینی نقش پیشگیرانه ایفا کنند و هم در زمان وقوع حادثه نقش حقوقی خود را در این زمینه بشناسند و در برطرف کردن عواقب آن آگاهی لازم را داشته باشند. همان‌طور که حسین پور و همکاران (۱۳۹۸) در تحقیق خود به نقش عوامل فردی بر استقرار ایمنی در محیط‌های ورزشی تأکید داشتند (۱۳). فرضیه دوم نتایج نشان داد که بین عوامل سازمانی و کاهش شکایات قصور مربیان رابطه مثبت و معناداری برقرار است، لذا ادعای تأثیرگذاری عوامل سازمانی بر کاهش شکایات قصور مربیان در حوادث ورزشی تأیید می‌شود. این نتیجه با یافته‌های محمودی عالمی مقدم و همکاران (۱۴۰۰)، عباسی و همکاران (۱۴۰۰)، اندرسون و همکاران (۲۰۲۲)، رابرت و همکاران^۳ (۲۰۲۰) و ادوارد و همکاران^۴ (۲۰۲۰) هم راستا است (۱۸، ۲، ۱، ۲۵، ۸). از این رو داشتن قوانین و مقررات مشخص و کامل، توجیه مربیان ورزشی، دوره‌های دانش‌افزایی، آگاهی‌رسانی به مربیان و خانواده بازیکنان در مورد ابعاد حقوقی حوادث در باشگاه ورزشی موارد مهم عوامل سازمانی می‌باشند. فقدان آگاهی حقوقی در این باب یکی از ارکان مهم عوامل سازمانی است که خلأ آن باعث عواقب جبران‌ناپذیری برای والدین و مربیان ورزشی شده است. در حیطه سازمانی وزارت ورزش و جوانان، فدراسیون‌های ورزشی و در زیرمجموعه آن هیئت‌های ورزشی با توجه به ابعاد حقوقی این مقوله می‌توان با برگزاری دوره‌های آموزشی در ارتقای دانش حقوقی مربیان ورزشی مؤثر واقع شود و از حوادث ناشی از قصور مربیان ورزشی پیشگیری شود (۲۳). آن‌چنان‌که ادوارد و همکاران (۲۰۲۰) در تحقیق عواملی سازمانی چون دوره‌های دانش‌افزایی، آگاهی‌رسانی به مربیان و خانواده بازیکنان در مورد ابعاد حقوقی حوادث در باشگاه ورزشی در کاهش شکایات از مربیان

همه ضرایب بر کاهش شکایات قصور مربیان معنی‌دار دیده می‌شوند. ضریب مسیر مستقیم عوامل فردی بر کاهش شکایات قصور مربیان با مقدار ضریب ۰/۸۱ معنی‌دار دیده می‌شود. همچنین ضریب مسیر مستقیم عوامل سازمانی بر کاهش شکایات قصور مربیان با مقدار ضریب ۰/۸۲ معنی‌دار دیده می‌شود. ضریب مسیر مستقیم امکانات بر کاهش شکایات قصور مربیان با مقدار ضریب ۰/۸۶ معنی‌دار دیده می‌شود. درعین حال ضریب مسیر مستقیم عوامل اجتماعی - فرهنگی بر کاهش شکایات قصور مربیان با مقدار ضریب ۰/۸۴ معنی‌دار دیده می‌شود. همچنین مقادیر شاخصه‌ای تناسب حاکی از برآزش مناسب مدل است و مقدار نسبت کای دو بر درجه آزادی برابر با ۲/۶ و کوچک‌تر از مقدار مجاز ۳، مقدار RMSEA برابر با ۰/۰۲ و کوچک‌تر از ۰/۱ است.

بحث و نتیجه‌گیری

هدف از پژوهش حاضر بررسی تأثیر عوامل فردی، سازمانی، اجتماعی - فرهنگی و عامل امکانات بر کاهش شکایات از قصور مربیان در حوادث ورزشی شهر کرمانشاه بود. نتایج فرضیه اول پژوهش نشان داد، بین عوامل فردی و کاهش شکایات قصور مربیان رابطه مثبت و معناداری وجود دارد. این نتیجه با یافته‌های مرادی زاده (۱۴۰۰)، حسین پور و همکاران (۱۳۹۸)، میر صفیان (۱۳۹۶)، سیبسون و همکاران^۱ (۲۰۲۲) و باکلی و همکاران^۲ (۲۰۲۲) هم راستا است (۱۹، ۱۳، ۲۰، ۲۶، ۴). لذا مربیان باید در جهت بهبود صلاحیت‌های فردی گام برداشته چراکه مربی ورزشی برخلاف گذشته به صورت یک حرفه خاص و فنی در جامعه امروزی می‌باشد و طبیعی است موجب مسئولیت و خسارت باشد. مربیان موفق اشخاصی هستند که علاوه بر کارایی عملی و تسلط به علوم و فنون بیشتر دارای سطح آگاهی‌های حقوقی مناسبی نسبت به مسائلی که

و تجهیزات، عدم استفاده از وسایل حفاظتی و پوششی در محیط، عدم استفاده از محافظ‌های ورزشی استاندارد برای ورزشکاران، کف غیراستاندارد سالن‌های ورزشی، استاندارد نبودن تجهیزات و امکانات ورزشی، کفش و لباس ورزشی غیر مناسب، عوامل محیطی، کم بودن امکانات و وسایل ورزشی در مجموعه‌های ورزشی، وجود موانع خطرناک متعدد در مجموعه‌های ورزشی، بافت فرسوده سالن‌های ورزشی، شرایط بدآب‌وهوایی، نوع رشته ورزشی که این عوامل باعث افزایش حوادث ورزشی در اماکن و سالن‌های ورزشی می‌شود. در نتیجه برای کاهش حوادث ورزشی وسایل آموزشی، سالن‌های ورزشی ایمن و به‌روز شوند (۲۹). مربیان و مدیران مجموعه‌های ورزشی باید فضای بی‌خطر برای ورزشکاران در نظر بگیرند. اکمچی و همکاران (۲۰۲۲) بیان کردند که گرچه عوامل فردی و یا سازمانی تأثیر بسزایی در کاهش شکایت‌های ناشی از حوادث ورزشی دارند اما امکانات استفاده‌شده در اماکن ورزشی و در تمرینات نقش پررنگی در کاهش حوادث ورزشی ایفا می‌کند (۹)؛ بنابراین طبق یافته‌ها، می‌توان این‌گونه استنباط کرد که مدیران و مربیان ورزشی در مجموعه‌های تحت مدیریت خود می‌توانند با بهبود عوامل فردی در خصوص صلاحیت‌ها، دانش علمی و حقوقی، عوامل سازمانی و اجتماعی- فرهنگی چون داشتن مقررات و قوانین واضح و برنامه‌های برای آگاهی بخشی مربیان و خانواده‌ها و همچنین استفاده از امکانات استاندارد و به‌روز شکایت‌های ناشی از قصور مربیان را در بین ورزشکاران کاهش دهند. به‌طور کلی وقتی هدف ورزش افزایش سلامت و شادابی جامعه است؛ شایسته است مدیران و مربیان بر ایجاد فضایی منطبق با این هدف در ورزش اهتمام بورزند.

References

1. Anderson D, Cathcart J, Kerr D, Moore I, Hislop M, Wilson I. An investigation of coaches' awareness of injury in elite adolescent rugby union in Northern Irish schools-A qualitative study. *Physical therapy in sport*. 2022 Sep 1;57:17-25.
2. Abbasi F, Shabani Mogddam K, Kiani MS. Investigating the Legal Methods of Relieving the Liability of Physical Education Teachers in Iranian Schools During Sports Accidents. *Teacher*

مؤثر عنوان کرده‌اند. نتایج فرضیه سوم نشان داد که بین عوامل فرهنگی-اجتماعی و کاهش شکایت قصور مربیان رابطه مثبت و معناداری برقرار است، لذا ادعای تأثیرگذاری عوامل فرهنگی-اجتماعی بر کاهش شکایت قصور مربیان در حوادث ورزشی تأیید شد (۸). این نتیجه با یافته‌های مرادی زاده (۱۴۰۰)، عباسی و همکاران (۱۴۰۰)، سیبسون و همکاران^۱ (۲۰۲۲) و ادوارد و همکاران^۲ (۲۰۲۰) هم راستا است (۱۹، ۲، ۲۶، ۸). عامل اجتماعی- فرهنگی به‌عنوان یک عامل که به‌صورت مستقیم و غیرمستقیم می‌تواند بر ورزش و گرایش به آن اثرگذار باشد مطرح است. موضوعی که اهمیت دار توجه خانواده‌ها به بحث آموزش و اجتماعی- فرهنگی است در موضوع آموزش، خانواده‌ها باید کمترین دخالت و توجه را داشته باشند؛ چون دخالت خانواده‌ها باعث پایین آمدن سطح کمی و کیفی آموزش توسط مربیان می‌شود و در بحث اجتماعی- فرهنگی همیشه با مربیان و مدیران ورزشی تعامل و دوستی داشته باشند تا مربیان ورزشی با آرامش بیشتر موضوع آموزش و مقررات ورزشی را پیش ببرد. مدیران ورزشی می‌توانند با کمک ابزار ارتباطی نظیر صداوسیما باعث بالا رفتن سطح آگاهی اجتماعی- فرهنگی جامعه در موضوع ورزشی شوند با آگاهی بخشی خانواده‌ها از طریق شبکه‌های ارتباطی، کاستن توقع و انتظارات بیش‌ازاندازه، افزایش سطح حقوقی و همچنین افزایش تشویق مربیان قبل از حوادث ورزشی و کاهش شکایات بعد از حوادث ورزشی، والدین به این نگرش خواهند رسید که در مواجهه با حوادث ورزشی بردباری بیشتری داشته باشند در نتیجه مربیان ورزشی با آرامش بیشتر به کار خود ادامه خواهند داد (۲۷). در نهایت نتایج فرضیه چهارم نشان داد که بین عامل امکانات و کاهش شکایت قصور مربیان رابطه مثبت و معناداری برقرار است، لذا ادعای تأثیرگذاری عامل امکانات بر کاهش شکایت قصور مربیان در حوادث ورزشی تأیید شد. همچنین عامل امکانات از همبستگی قوی‌تری نسبت به سایر عوامل با کاهش شکایت قصور مربیان برخوردار بود. لذا نتیجه به‌دست‌آمده با نتایج تحقیقات حقیقی و همکاران (۱۳۹۹)، عباسی و همکاران (۱۴۰۰) و اکمچی و همکاران^۲ (۲۰۲۲) همسو می‌باشد (۱۲، ۲، ۹). می‌بایست مسئولان و مدیران مربوطه اماکن ورزشی مناسب و ایمنی را به بهره‌برداری برسانند، لذا در مقوله امکانات، تجهیزات و محیط نامناسب، امکانات

- occurrence of sports accidents. *Sport Physiology & Management Investigations*. 2021 Nov 22;13(3):195-209. (Persian)
13. Hosseinpour, Iskander, Bagheri, Qadrat Elah, Ali Dost Ghafarakh, Ebrahim, Amiri, Mojtabi, Jalali Farahani, Majid. Presenting a model of safety establishment in sports environments (using foundation data theory). *Research in educational sports*, 2018; 7(16): 107-128. (Persian)
 14. Hemmati, Maryam, Vaez Mousavi, Seyyed Mohammad Kazem, Ghazalian, Farshad. A study of the effect of psychological coping skills on the relationship between stress and sports injuries. *Sociological Studies in Sports*, 2023; 1(3) :0-0. (Persian)
 15. Jamali Golham, M. Khaki, M. Mustefezian, M. The relationship between organizational justice and organizational commitment with the mental health of physical education teachers in Chaharmahal and Bakhtiari province. The fourth national conference on the application of sports science in the development of physical education and sports. 2017. (Persian)
 16. Klein C, Luig P, Henke T, Platen P. Injury burden differs considerably between single teams from German professional male football (soccer): surveillance of three consecutive seasons. *Knee surgery, sports traumatology, arthroscopy*. 2020 May;28:1656-64.
 17. Karimnia, Toraj, Samavati Pirouz, Amir, Karmi, Daud. The position of criminal responsibility in committing sports violations and crimes. *Iranian Political Sociology Monthly*, 2022; 5(4): 2501-2516. (Persian)
 18. Mahmoudi Alami Moqdad, Shujaei Vahid, Hami Mohammad, Sanai Mohammad. A comparative study of the civil liability of athletes and how to compensate for its damages in the legal system of Iran, England, and France. *Physiology and management researches in sports*[Internet]. 2021;13(4):167-181. (Persian)
 19. Moradzadeh Keyvan. Review and analysis of legal challenges of sports contracts in Professional Development. 2021 Dec 21;6(3):15-27. (Persian)
 3. Aparov, A.N. Sports subjective law in the system of national law and sports relations. *Dictum Factum*. 2018; 1, 34– 43.
 4. Buckley K, Oates J, O'Halloran P, Ruddock-Hudson M, Carey L. Presenteeism and voice: Ergonomic factors for sports coaches. In *Proceedings of the 21st Congress of the International Ergonomics Association (IEA 2021) Volume V: Methods & Approaches 21 2022* (pp. 783-790). Springer International Publishing.
 5. Cai W, Tang D, Gao Y, Yang W, Chen S, Gao L, Jia C, Li L. Characteristics and associated factors of physical activity-related injuries among university students in southern China. *Scientific reports*. 2020 Mar 6;10(1):4174.
 6. Del Águila B. Incidence of sanctions for unethical behavior after the application of an Ethical Guarantee Seal in a grassroots football club. *Fair Play*. 2021;(19):78-97.
 7. Epstein A. *Kentucky and Sports Law*. *Marq. Sports L. Rev.*. 2019;30:117.
 8. Edouard P, Cugy E, Dolin R, Morel N, Serra JM, Depiesse F, Branco P, Steffen K. The athletics injury prevention programme can help to reduce the occurrence at short term of participation restriction injury complaints in athletics: a prospective cohort study. *Sports*. 2020 Jun 4;8(6):84.
 9. Ekmekçi YA, Kaner S, Gökçe H. Occupational health and safety in sports: risk analyses and consumer's point of view for a sports center. *Pamukkale Journal of Sport Sciences*. 2022 Aug 20;13(1):1-21.
 10. Fonseca ST, Souza TR, Verhagen E, Van Emmerik R, Bittencourt NF, Mendonça LD, Andrade AG, Resende RA, Ocarino JM. Sports injury forecasting and complexity: a synergetic approach. *Sports medicine*. 2020 Oct;50:1757-70.
 11. Gardner MM, Grimm JT, Conner BT. Examining the role of risk compensation in extreme sports. *Journal of sport and exercise psychology*. 2021 Apr 20;43(3):215-22.
 12. Haghighi A, Naderian Jahromi M, Mohamedzadeh Y, Nikseresht A. The role of professional and scientific skills of managers and members of sports boards in the

- A systematic review. *Sport Management Review*. 2020 Feb 1;23(1):8-27.
26. Simpson RA, Didymus FF, Williams TL. Interpersonal psychological well-being among coach-athlete-sport psychology practitioner triads. *Psychology of Sport and Exercise*. 2023 Jul 1;67:102435.
27. Shabani Moghadam, K. *Applied sports law (with sample cases and examples)*. (First edition.) Tehran: Bammad Kitab Publications. 2017. (Persian)
28. Van Eetvelde H, Mendonça LD, Ley C, Seil R, Tischer T. Machine learning methods in sport injury prediction and prevention: a systematic review. *Journal of experimental orthopaedics*. 2021 Dec;8:1-5.
29. Yabe Y, Hagiwara Y, Sekiguchi T, Momma H, Tsuchiya M, Kanazawa K, Yoshida S, Itoi E, Nagatomi R. Characteristics of parents who feel a lack of communication with coaches of youth sports. *The Tohoku Journal of Experimental Medicine*. 2021;253(3):191-8
- Iran's legal system. *Kanon Yar* [Internet]. 1400;5(17):319-344. (Persian)
20. Mirsafian, Hamidreza. Examining sports coaches' knowledge of their legal duties towards athletes. *Research in educational sports*, 2016; 5(13): 111-134. (Persian)
21. Nicholson LM, McLeod Loren D, Reifenberg A, Beets MW, Bohnert AM. School as a protective setting for excess weight gain and child obesity: a meta-analysis. *Journal of School Health*. 2021 Jan;91(1):19-28.
22. Orunbayev, A. (2023). "APPROACHES, BEHAVIORAL CHARACTERISTICS, PRINCIPLES AND METHODS OF WORK OF COACHES AND MANAGERS IN SPORTS". *American Journal Of Social Sciences And Humanity Research*, 3(11), 133-151.
23. Pulido Salas D, Borrás Rotger PA, Ponseti Verdager FJ. The influence and performance of parents in cadet football. *Sport TK*. 2019;8(1):51-6.
24. Pike EC, Scott A. Safeguarding, injuries and athlete choice. In *Safeguarding, child protection and abuse in sport* 2014 Jul 11 (pp. 172-180). Routledge.
25. Roberts V, Sojo V, Grant F. Organisational factors and non-accidental violence in sport: